

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **O. B.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem AK Čechovský & Václavek, s. r. o., se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2014, č. j. CPR-15832-3/ČJ-2013-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2014, č. j. 2 A 16/2014 – 34, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2014, č. j. 2 A 16/2014 – 34, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 4. 2014, č. j. CPR-15832-3/ČJ-2013-930310-V242, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 8. 11. 2013, č. j. KRPA-302521-32/ČJ-2013-000022 o uložení správního vyhoštění žalobci podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se stanovením doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., tedy proto, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a nepříslušelo mu ani jiné oprávnění k pobytu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. Návrh stěžovatel odůvodnil tím, že jeho individuální zájem na spravedlivém procesu a ochraně jeho procesních práv významně

převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, jakož i potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. Naopak, stěžovatel se domnívá, že je jistě veřejným zájmem, aby byla zachována všechna procesní práva stěžovatele, zejména tedy právo na spravedlivý proces. V této souvislosti stěžovatel poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že výkon napadeného rozhodnutí by znamenal zcela zásadní zásah do jeho života, neboť na území České republiky žije značnou část svého života a má zde vybudováno veškeré sociální, kulturní a pracovní zázemí.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření v dané věci k žalobě a s ohledem na skutečnost, že ve vlastním postupu a závěrech neshledala pochybení, plně souhlasí s rozsudkem městského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku vycházel Nejvyšší správní soud především z toho, že pokud by do doby meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti nebyl přiznán kasační stížnosti odkladný účinek, byl by stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocného a vykonatelného správního rozhodnutí nucen opustit území České republiky. Pro řádný výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces je přitom třeba, aby mohl setrvat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces mimo jiné náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení. Nejvyšší správní soud proto shledal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v tom, že by stěžovatel byl nucen opustit území České republiky před rozhodnutím o kasační stížnosti, a tím by byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces. Z tohoto důvodu ostatně přiznává ust. § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek *ex lege* s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Není tedy bez dalšího dán důvod, proč by obdobnou možnost setrvat na území České republiky neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného řízení o kasační stížnosti. V daném případě tak lze nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky napadeného správního rozhodnutí a možným vznikem zákonem předpokládané újmy na straně stěžovatele (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4 As 56/2012 – 58, a ze dne 4. 4. 2014, č. j. 7 Azs 36/2014 – 21).

pokračování

Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska podmínky stanovené v ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. a neshledal žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu nebezpečí pro Českou republiku, ale z důvodu podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, protože pobýval na území České republiky neoprávněně bez platného víza po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud tudíž v konkrétních skutkových okolnostech případu neshledal důvod, na základě něhož by ve stěžovatelově dočasném setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti mohl být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem.

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem, vyjádření správního orgánu k návrhu na přiznání odkladného účinku a skutečností vyplývajících ze správního spisu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny. Proto rozhodl o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ust. § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu